

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.186 van 5 maart 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 11 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 oktober 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. DE KEUKELAERE en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren op 18 juli 1970 en de Angolese nationaliteit te hebben.

Verzoeker dient een asielaanvraag in op 12 maart 2004.

Op 11 mei 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 3 februari 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 23 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 8 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 februari 2005, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

*in toepassing van **artikel 9.3** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds maart 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Deze elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

*Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. De asielprocedure werd op 13.05.2004 afgesloten met een negatieve beslissing ‘niet ontvankelijk’, weigering van verblijf van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 17.05.2004. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit **langdurig illegaal verblijf** kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure (namelijk 2 maanden) was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het beroep ingesteld bij de Raad van State werd verworpen op 05.11.2007. (RVS, arrestnr. 176.124)*

Betrokkene beweert dat hij afkomstig is van Cabinda en dat “de situatie daar nog steeds instabiel is en uiterst gevaarlijk” en “dat het voor hem onmogelijk is om daar te overleven” gezocht wordt, doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk terug kan keren naar zijn land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Om aan te tonen dat de situatie in Angola, Cabinda werkelijk instabiel en gevaarlijk is verwijst betrokkene naar mensenrechtenrapporten van onder andere Amnesty International. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Bovendien heeft betrokkene zijn afkomst van Cabinda helemaal niet aannemelijk kunnen maken voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. "Verder moet opgemerkt worden dat het toch merkwaardig is dat u geen taal uit Cabinda spreekt"[...] "Uw kennis over de stad waar u al die jaren woonde, blijkt bovendien nogal fragmentarisch en zelfs foutief". Ook betreft zijn asielrelaas en de vermeende problemen in het land van herkomst bevatten de verklaringen die betrokkene aflegde een aantal vaagheden en tegenstrijdige, incoherente verklaringen, waardoor de persoonlijke problemen die betrokkene zou hebben gehad niet geloofwaardig werden geacht. (CGVS dd. 11.05.2004).

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), om alzo de nodige documenten en/of financiële steun te bekomen. (...)"

Op 16 oktober 2008 beslist de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid om verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Aan verzoeker wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Het annulatieberoep tegen deze beslissing werd op 29 januari 2009 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 22.250.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van beide partijen wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van voormalig artikel 9, derde lid en huidig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat verweerder onterecht beslist heeft dat het verzoek onontvankelijk was bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Verzoeker bevestigt dat het duidelijk is dat de lange duur van het verblijf in België of de goede integratie, etc, geen buitengewone omstandigheden zijn, maar verwijst naar de instabiele en uiterst gevaarlijke situatie in de regio waar hij vandaan komt en naar de recente rapporten die hij bij zijn aanvraag heeft neergelegd om dit te staven. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent "De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen." Verzoeker stelt dat eerstens het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verwezen wordt niet handelt over een toetsing van de 'bijzondere omstandigheden', maar wel over een toetsing van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zodat verweerder een verkeerde toetsing heeft gedaan in zijn beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Ten tweede stelt verzoeker dat de geciteerde rechtspraak betrekking heeft op rapporten die op een algemene wijze melding maken van schendingen van mensenrechten terwijl de voorgelegde rapporten concrete schendingen aangeven voor concrete locaties en dus allesbehalve algemeen zijn. Verzoeker stelt verder dat hij geen elementen heeft aangehaald die wettelijk worden uitgesloten als buitengewone omstandigheden. Tenslotte stelt verzoeker dat ondanks het feit dat hij bij zijn aanvraag een lijst van IOM voegde waaruit blijkt dat aldus IOM Angola een land is waarnaar zeker niet kan

gerepatrieerd worden verweerder besluit met: *“Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), om alzo de nodige documenten en/of financiële steun te bekomen”.*

Vooreerst stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) vast dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gezien hij zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf indiende op 3 februari 2005 en het KB van 27 april 2007 de inwerkingtreding van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij wet van 15 september 2006, op 1 juni 2007 heeft vastgesteld. Bovendien diende verzoeker zelf een aanvraag in op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet gezien er van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nog geen sprake was. De bestreden beslissing werd terecht genomen op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94) dient de wettigheid van de bestreden beslissing te worden beoordeeld in het licht van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

De toepassing van (oud) artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeker voert in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf de volgende buitengewone omstandigheden aan:

*“Dat de situatie in Cabinda waar mevrouw vandaan komt nog steeds instabiel is en uiterst gevaarlijk. Dat dit ook blijkt uit de recente rapporten
Dat het voor hem onmogelijk is om daar te overleven
Dat immers de rapporten over Angola zeer duidelijk zijn
Dat het rapport van Amnesty wordt toegevoegd waaruit het concrete gevaar blijkt.
Dat ook op de lijst van IOM Angola als een van de landen is waarnaar zeker niet kan gerespatieerd worden (lijst IOM en rapport van Amnesty worden beiden bijgevoegd)
Dat deze situatie een bijzonder omstandigheid uitmaakt die de aanvraag in België verantwoorden”*

Met betrekking tot de “instabiele en uiterst gevaarlijke situatie in de regio” waar verzoeker vandaan komt en de rapporten die hij hieromtrent aanhaalde motiveerde de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene beweert dat hij afkomstig is van Cabinda en dat “de situatie daar nog steeds instabiel is en uiterst gevaarlijk” en “dat het voor hem onmogelijk is om daar te overleven” gezocht wordt, doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk terug kan keren naar zijn land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Om aan te tonen dat de situatie in Angola, Cabinda werkelijk instabiel en gevaarlijk is verwijst betrokkene naar mensenrechtenrapporten van onder andere Amnesty International. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of menonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Bovendien heeft betrokkene zijn afkomst van Cabinda helemaal niet aannemelijk kunnen maken voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. “Verder moet opgemerkt worden dat het toch merkwaardig is dat u geen taal uit Cabinda spreekt”[...] “Uw kennis over de stad waar u al die jaren woont, blijkt bovendien nogal fragmentarisch en zelfs foutief”. Ook betreft zijn asielaanvraag en de vermeende problemen in het land van herkomst bevatten de verklaringen die betrokkene aflegde een aantal vaagheden en tegenstrijdige, incoherente verklaringen, waardoor de persoonlijke problemen die betrokkene zou hebben gehad niet geloofwaardig werden geacht. (CGVS dd. 11.05.2004).”

Uit bovenstaande blijkt dat verweerder omstandig heeft gemotiveerd waarom hij van mening is dat de ingeroepen instabiele en uiterst gevaarlijke situatie in Cabinda niet wordt aangenomen als buitengewone omstandigheid. De Raad wenst te benadrukken dat hij enkel

bevoegd is een wettigheidstoetsing uit te voeren en hij niet vermag zijn oordeel over de feiten in de plaats te stellen van het bestuur.

Verweerder motiveert op redelijke wijze dat verzoeker vooreerst niets nieuws aanbrengt ten opzichte van zijn asielpcedure, zodat de conclusies van de asielinstanties worden gevolgd. De verweerder wijst erop dat de Commissaris-generaal heeft geoordeeld dat verzoeker zijn afkomst uit Cabinda niet aannemelijk heeft gemaakt en dat hij tegenstrijdige en incoherente verklaringen heeft afgelegd waardoor zijn asielaanspraak niet geloofwaardig werd geacht. Daarnaast is verweerder nagegaan of de situatie in Cabinda, los van de subsidiaire bescherming en het vluchtelingenstatuut, een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in de zin van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelde echter vast dat verzoeker zich in zijn aanvraag beperkt tot verwijzingen naar algemene rapporten van onder meer Amnesty International die de verschillende mensenrechtenschendingen aanklagen, doch deze niet op zijn persoon betrekt en niet aantoonbaar op welke wijze hij persoonlijk het slachtoffer zou kunnen worden van deze schendingen. Verzoeker stelt terecht dat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar de bestreden beslissing naar verwijst een toetsing van een reëel risico op ernstige schade in de zin van 48/4 van de Vreemdelingenwet doet, en de toetsing dus verschillend is van deze van buitengewone omstandigheden in de zin van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, doch de Raad stelt vast dat ook voor het invoeren van buitengewone omstandigheden, reeds meermaals werd gesteld dat het onvoldoende is te verwijzen naar algemene rapporten zonder deze te betrekken op zijn persoon (RvS 15 maart 2005, nr. 142.143; RvS 6 september 2006, nr. 162.322; RvS 28 januari 2008, nr. 179.030). Bovendien stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf weliswaar een inventaris met bijlagen bevat, doch dat de bijlagen zich niet in het administratief dossier bevinden, zodat het de verweerder niet ten kwade kan worden geduid niet dieper op dit rapport te zijn ingegaan. Verweerder's motivering dat verzoeker het rapport niet op zichzelf betrekt, blijft staande, evenals de twijfel over verzoekers afkomst van Cabinda en bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de verweerder om tot de conclusie te komen dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond.

Waar verzoeker verwijst naar de lijst van IOM die hij toevoegde aan zijn aanvraag en waaruit zou blijken dat aldus IOM Angola een land is waarnaar zeker niet kan gerepatriëerd worden, stelt de Raad opnieuw vast dat uit het administratief dossier weliswaar blijkt dat verzoekers aanvraag een inventaris van bijgevoegde documenten bevat waarop dit document van IOM vermeld staat, doch dat de bijlage zelf ontbreekt. Ter zitting wordt aan verzoeker gevraagd aan te tonen dat de bijlagen wel degelijk bij de aanvraag werden gevoegd. Verzoekers advocaat legt vervolgens het document van IOM neer, dat in zijn dossier bij de oorspronkelijke aanvraag zat. Hoewel dit op zich geen bewijs vormt dat het document initieel ook werd neergelegd, dient te worden vastgesteld dat verzoeker er in zijn aanvraag verscheidene malen naar verwees, dat het een algemeen gekend document is en dat verweerder in zijn nota stelt dat *“dergelijke vermelding geenszins cynisch (dient) te worden opgevat, noch als teken dient te worden beschouwd dat de gemachtigde de bijlage niet heeft geraadpleegd. Ze volstaan als antwoord op verzoekers opgeworpen elementen.”* Gelet op feit dat verweerder in zijn verweernota zelf stelt rekening te hebben gehouden met de bijlage, wordt het ter zitting neergelegde document dan ook niet uit de debatten geweerd. De Raad stelt vast dat het document van IOM echter niet zonder meer stelt dat een repatriëring naar Angola niet wordt uitgevoerd zoals verzoeker beweert, doch dat dit document een lijst betreft van landen naar waar de reis moeilijk kan verlopen gezien de specificiteiten van de lokale toestand. De terugkeer-consulenten kunnen evenwel van elke individuele aanvraag een evaluatie maken en de migrant informeren, zodat deze een autonome beslissing kan nemen. Voor bepaalde regio's heeft IOM ook specifieke programma's die de reïntegratie vergemakkelijken. Gezien verweerder rechtmatig concludeerde dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die het voor hem buitengewoon moeilijk maken terug te keren naar Angola en gelet op het feit dat het document een repatriëring naar Angola niet zonder meer uitsluit, kon de gemachtigde van de minister rechtmatig motiveren dat *“Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst*

en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), om alzo de nodige documenten en/of financiële steun te bekomen”.

Waar verzoeker stelt dat hij geen elementen heeft aangehaald die wettelijk worden uitgesloten als buitengewone omstandigheden, verwijst verzoeker naar de nieuwe wetgeving van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die zoals hoger reeds werd uiteengezet nog niet diende te worden toegepast op de bestreden beslissing, zodat verzoeker dit niet dienstig kan aanvoeren.

Een schending van artikel 9, derde lid wordt niet aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort Wet 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, gewag te hebben gemaakt van verschillende elementen die als buitengewone omstandigheden werden aangehaald. Zo voegde verzoeker een rapport van Amnesty International bij en een lijst van IOM, die niet zomaar als een algemeen mensenrechtenrapport kan worden beschouwd. Op geen enkel moment wordt melding gemaakt van deze lijst van IOM.

In zijn aanvraag machtiging tot verblijf stelt verzoeker het volgende:

*“Dat de situatie in Cabinda waar “mevrouw” vandaan komt nog steeds instabiel is en uiterst gevaarlijk.
Dat dit ook blijkt uit de recente rapporten
Dat het voor hem onmogelijk is om daar te overleven
Dat immers de rapporten over Angola zeer duidelijk zijn
Dat het rapport van Amnesty wordt toegevoegd waaruit het concrete gevaar blijkt.
Dat ook op de lijst van IOM Angola als een van de landen is waarnaar zeker niet kan gerepatrieerd worden (lijst IOM en rapport van Amnesty worden beiden bijgevoegd)
Dat deze situatie een bijzonder omstandigheid uitmaakt die de aanvraag in België verantwoordt”*

Hieruit blijkt dat verzoeker zowel de lijst van IOM als het rapport van Amnesty International aanhaalde om de instabiele en gevaarlijke situatie in Cabinda aan te tonen. Ook al is een lijst van IOM geen klassiek mensenrechtenrapport en gelet op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de lijst van IOM aan de originele aanvraag werd toegevoegd, kan de conclusie van de verweerder dat verzoeker deze situatie in geen enkel opzicht op zijn persoon betreft en niet aantoont waarom ook hij mensenrechtenschending zou ondergaan in zijn land van herkomst volstaan om te antwoorden op verzoekers opgeworpen buitengewone omstandigheden. Bovendien is uit de bespreking van het eerste middel reeds gebleken dat de lijst van IOM, waar verzoeker naar verwijst, niet stelt zoals verzoeker verkeerdelijk beweert dat een repatriëring naar Angola onmogelijk is en dat verweerder rechtmatig kon stellen dat verzoeker kan terugkeren met de hulp van IOM.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002 nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op

grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing citeert en bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM). Verzoeker stelt dat de toegevoegde bijlagen expliciet melding maken van herhaalde schendingen van artikel 3 van het EVRM, zodat verzoeker bij zijn aanvraag impliciet te kennen gegeven heeft dat hij als buitengewone omstandigheid voor het indienen van de aanvraag vanuit België steunde op deze bepaling. Verzoeker is van oordeel dat zijn leven wel degelijk in gevaar zou zijn bij een eventuele terugkeer, hij vreest een mogelijk doelwit te worden van de politie, die bestanden opmaken van mensen die naar het buitenland gevlucht zijn. Ook het feit dat verzoeker voorstander is van een onafhankelijk Cabinda, doet het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM toenemen. Verzoeker verwijst nog naar recente rapporten van Amnesty International die aantonen dat de situatie nog steeds niet gewijzigd is.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn aanvraag niet expliciet verwezen heeft naar artikel 3 van het EVRM, zodat verweerder hier niet expliciet over diende te motiveren. Verzoeker haalde enkel mensenrechtenrapporten aan, waaruit schendingen van artikel 3 van het EVRM impliciet blijken. Verweerder heeft omstandig gemotiveerd omtrent deze rapporten en vastgesteld dat ze geen buitengewone omstandigheid inhouden in de zin van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 4 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In casu verwijst verzoeker enkel naar rapporten van Amnesty International en een lijst van IOM. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat verweerder terecht motiveerde dat de loutere verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in zijn hoofde een schending is van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.